

Begravelse, bisættelse og balsamering

af Ole Therkelsen

I kapitel 10 i sin bog "Martinus og den ny verdensmoral" (Borgen 2009) behandler Ole Therkelsen emnet "Balsamering i den ny verdenskultur". Tilpasset til Kosmos gengives her et fyldigt uddrag og en lettere bearbejdede foretaget af forfatteren

1. Hvem er min næste?

Begrebet "næste" er ifølge Martinus en stedbetejgnelse. Det er det væsen, der er nærmest. De kendte medvæsener i vor nærhed er planter, dyr og mennesker, der lever i den zone eller det rum, som han kalder "mellekosmos". Det er måske ikke almindeligt at henregne vore organer, celler, molekyler, atomer, elektroner osv. til vor næste. Men der eksisterer myriader af levende væsener i dette andet rum, som Martinus kalder "mikrokosmos". Efterhånden som man begynder at forstå deres tilstedeværelse, vil disse mikrovæsener også gradvist komme ind under begrebet "vor næste".

Hen over os findes der et tredje rum, "makrokosmos" med planeter, solsystemer og galakser, der ifølge Martinus også er levende væsener. I makrokosmos er jordkloden den nærmeste repræsentant, som vi er knyttet til. Vi bør behandle jordkloden med omtanke, ikke blot for vor egen skyld, men også af næstekærlighed til kloden, der er et selvstændigt levende væsen.

Det hørte ikke med til Det Gamle Testaments og Det Nye Testaments opgave at oplyse om kærlighed til livet i mikrokosmos, men det hører med til *Det Tredje Testaments* opgave. I

fremtiden vil det blive en vigtig del af dagliglivet at udvise kærlighed til det mikrokosmiske liv. Alt liv har samme betydning, uanset om det er stort eller småt. Mikrokosmiske livsenheder har derfor i det kosmiske perspektiv lige så stor betydning som mellem- og makrokosmiske livsenheder.

2. Hvorfor fraråder Martinus ligbrænding?

Vi dør, når hjertet holder op med at slå. Når iltforsyningen gennem blodet hører op, dør organerne og cellerne samtidigt med os. Med sine kosmiske evner kunne Martinus imidlertid iagttage, at der i liget stadig findes en astral udstråling fra levende animalske mikrovæsener. Når disse mikroindivider under celleniveau stadig indeholder en "stråleformig materie", er det udtryk for bevidsthed, tanker og viljeføring i den fysiske verden.

Lige så grusomt, som det er at brænde mennesker levende på bålet, er det at brænde disse mikrovæsener ved ligbrænding. Ved ligbrænding overgiver man et helt univers til en voldsom og unaturlig undergang, hvor myriader af levende væsener får en rædselsfyldt og smertelig død. Ifølge de kosmiske

analyser er ligbrænding “en uhyrlig voldshandling”. (*Bisættelse* kap. 9 og 87).

For bedre at kunne forestille sig forholdene i mikrokosmos under en ligbrænding har Martinus udmalet, hvordan vi mennesker ville opleve det, hvis vort makroindivid jordkloden kom i brand f.eks. ved sammenstød med et fremmed himmellegeme. Det ville for mennesker og dyr udløse rædselsscener uden noget tidligere sidestykke, inden alt organisk liv til sidst ville blive opslugt af en altomfattende verdensbrand. Mennesker og dyr ville i en afsindig skræk som jaget vildt styrte frem og tilbage uden nogen mulighed for at flygte. (*Bisættelse* kap. 91).

Den videnskabelige udvikling vil afføde en større hensyntagen til mikro-væsenernes liv, og man vil efterhånden også holde op med at bruge vokslys, tællelys og stearinlys indeholdende animalske fedtstoffer (*Bisættelse* kap. 81 og 176). Martinus anser jordolie for at være helt mineraliseret, og man må derfor foretrække at brænde lys fremstillet af produkter fra den petrokemiske industri.

3. Skæbnemæssige konsekvenser ved mishandling af mikrokosmos

Man bør undgå ligbrænding – ikke kun for mikroindividernes skyld – men også for sin egen skyld. Ifølge skæbneloven er man selv beskyttet i samme grad, som man beskytter andre. Denne individuelle grad af beskyttelse afhænger helt af ens egen bevidsthedsmæssige struktur og moralske udviklingstrin. Hvis man lader sit lig brænde, bliver konsekvensen ifølge elektrisk magnetiske forhold i bevidstheden eller auraen, at man ikke selv er beskyttet mod skoldninger og brandulykker i kommende liv. I kraft af de kosmiske naturlove vil vi komme til at høste den

skæbne i makrokosmos, som vi har sået i mikrokosmos. (*Livets Bog*, bind 6, stk. 2020, 2116, *Bisættelse* kap. 100).

De mennesker, der tager afstand fra ligbrænding, har formentlig selv i tidligere liv været udsat for skoldning, brandulykker og ligbrænding. Selv om de ikke kan huske de tidligere liv, er resultatet af disse oplevelser alligevel indbygget i deres personlighed, så de naturligt tager afstand fra ligbrænding.

4. Almindelig begravelse eller ligbrænding?

Selv om almindelig begravelse er et mindre onde end ligbrænding, er det imidlertid heller ikke en ideel løsning, for her overgiver man også et helt univers til en voldsom undergang med tilhørende massedrab ved ligets forrådnelse. Martinus udtalte, at forrådnelse var noget af det simpleste. Men hvis man skulle vælge mellem ligbrænding og almindelig jordfæstelse, svarer han: “Af disse to nævnte opløsningsformer vil den almindelige begravelse være det mindste onde og derfor at foretrække” (Svar nr. 2, *Kontaktbrev* 13.01.1950).

Både ligbrænding og begravelse indebærer en tilintetgørelse af animalske mikrovesener, og de er begge højst ufuldkomne foreteelser, der kun er foreløbige foranstaltninger i vor ufærdige kultur.

Martinus: “I en kommende højere fremtidskultur vil man derfor i kraft af den langt højere respekt for alt levende, man her har, lade ethvert lig “bisætte”, hvilket vil sige: undergå en proces i kraft af hvilken stoffets liv får lov til at uddø på en naturlig måde. Ved en hermetisk isolation fra alt, hvad der kan frembringe forrådnelse, og ligeledes fra uheldig temperatur og brand, ja fra alt, hvad der kan frembringe en unaturlig opløsning, vil man skabe betingelser for, at stoffet eller liget kommer til at

overgå fra sin animalske tilstand til den mineralske og først her blive hjulpet til opløsning ad kunstig vej” (Svar nr. 1, *Kontaktbrev* 13.01.1950).

Mange vil her indvende, det naturlige er, at liget skal forgå ligesom i naturen. Men Martinus har i den forbindelse udtalt: “I fremtidens kultursamfund kaster man ikke sit lig på lossepladsen” (*Kosmos* 13/14-1981, side 164). Vi er ikke længere naturmennesker, men kulturmennesker. Der er stor forskel på *primitiv natur* og *højtudviklet kultur*. Martinus forklarer, at man kun har ansvar der, hvor man har indflydelse. Dyret har ingen indflydelse på, om dets kadaver rådner op, men mennesket har indflydelse på, hvad der skal ske med dets lig. Man kan skrive sit testamente og dokumentere sine begravelsesønsker, man kan på forhånd aftale med en begravelsesforretning om bisættelse og balsamering.

5. Hvad sker der med mikroindividerne i liget efter dødens indtræden?

For at forklare mikroindividernes skæbne bruger Martinus analogier fra en verden, hvor vi selv optræder som mikroindivider. Han skriver blandt andet i bogen *Bisættelse*, at hvis jordkloden døde, ville dens jeg slippe det fysiske legeme uden at skabe nogen unaturlig død eller særlig forvirring for jordens mennesker. For jordkloden ville dødsprocessen opleves som nogle “minutter”, mens der for menneskene ville være tale om århundreder. De ville derfor få rigelig tid til at leve deres liv naturligt til ende, hvorefter de ikke mere ville blive genfødt på denne planet. Kvaliteten af livet i jordklodens lig vil efterhånden synke, livsbetingelserne vil blive mere grove og robuste, hvorefter lavere, primitive og robuste væsener vil inkarnere i dette livsrum. Til sidst

ophører betingelserne for alt organisk liv, og den er blevet til et mineralsk klodelig – ligesom månen (*Bisættelse* kap. 94).

Ligesom jordklodens naturlige undergang eller opløsningsproces ikke forårsager nogen for tidlig død, lidelse og lemlæstelse for mennesket, sådan vil menneskets egen naturlige død og opløsningsproces heller ikke skabe en abnorm tilværelse for mikroindividerne i liget, skriver Martinus videre (*Bisættelse* kap. 95). – Mikroindividerne vil ganske uantastet leve deres liv videre indtil en naturlig død, hvorefter de ikke vil genfødes i den af jeget forladte organisme. Det giver plads for inkarnation af gradvis lavere og lavere livsformer i den døde organisme. Det er også en kærlig handling at stille sit afsjælede legeme til rådighed som livsrum for disse lavere livsformer.

Den forrådnelse, der finder sted i liget på grund af mikroorganismer, hører ikke med til den rigtige mumificerings- eller mineraliseringsproces. Forrådnelse er faktisk som en langsom ligbrænding, da liget bliver “forbrændt” i mikroorganismernes fordøjelse og stofskifte. Analogt hermed siger vi også, at vi i vort stofskifte “forbrænder” så og så mange kalorier om dagen. Denne talemåde skyldes, at når der ved forbrænding af organisk materiale er ilt (O_2) til stede, bliver slutprodukterne vand og kuldioxid (H_2O og CO_2), lige som ved forbrænding af træ og olie.

Når bakterierne formerer sig i liget og fortærer det, er det med et billede fra vor verden at sammenligne med, at jordkloden ved sin død trak sit jeg bort, hvorefter den ville blive invaderet af grusomme uhyrer, rovøgler og dinosaurer, der ville gå løs på mennesker og dyr for at æde dem op, uden at de kunne forsvare sig eller flygte.

6. Mumificering er den ideelle løsning

Martinus forklarer, at når døden indtræder, trækker jeget sin "stråleformige" materie ud af den fysiske organisme (*Livets Bog*, bind 2, stk. 595). Herefter starter en nedbrydning af liget, hvorved den animalske materie gradvist vil blive forvandlet til mineralmaterie. Når denne mineraliseringsproces foregår på naturlig måde uden bakteriel forrådnelse, vil denne totale mumificering ifølge Martinus finde sted i løbet af en periode på 20-40 år. Mineralske materier eller mineralske livsenheder kan ikke føle smerte, da de ikke har nogen livsoplevelse på det fysiske plan, og det er også grunden til, at de forekommer os at være døde. Det eneste, der kan brændes

uden at skabe konflikt med livsloven, er mineralsk stof og mineraliseret organisk stof som f.eks. kul og jordolie.

Den ideelle bisættelse i naturen er "mumificering". Når man i naturen kan finde velbevarede lig eller mumier, hænger det sammen med, at forrådnelsesbakterierne er blevet hæmmet i deres formering, hvilket kan ske under særlige forhold med tørke, kulde, salt, syre osv.

Når de gamle ægyptere balsamerede, forsøgte de at hindre bakterier og svampe i at trænge ind fra de ydre overflader ved en behandling med olier, harpiks, salt og lignende. De fjernede mave- og tarmsystemet, der jo er en ren bakteriebombe, der eksploderer, når døden indtræder. Forskellige udtagne

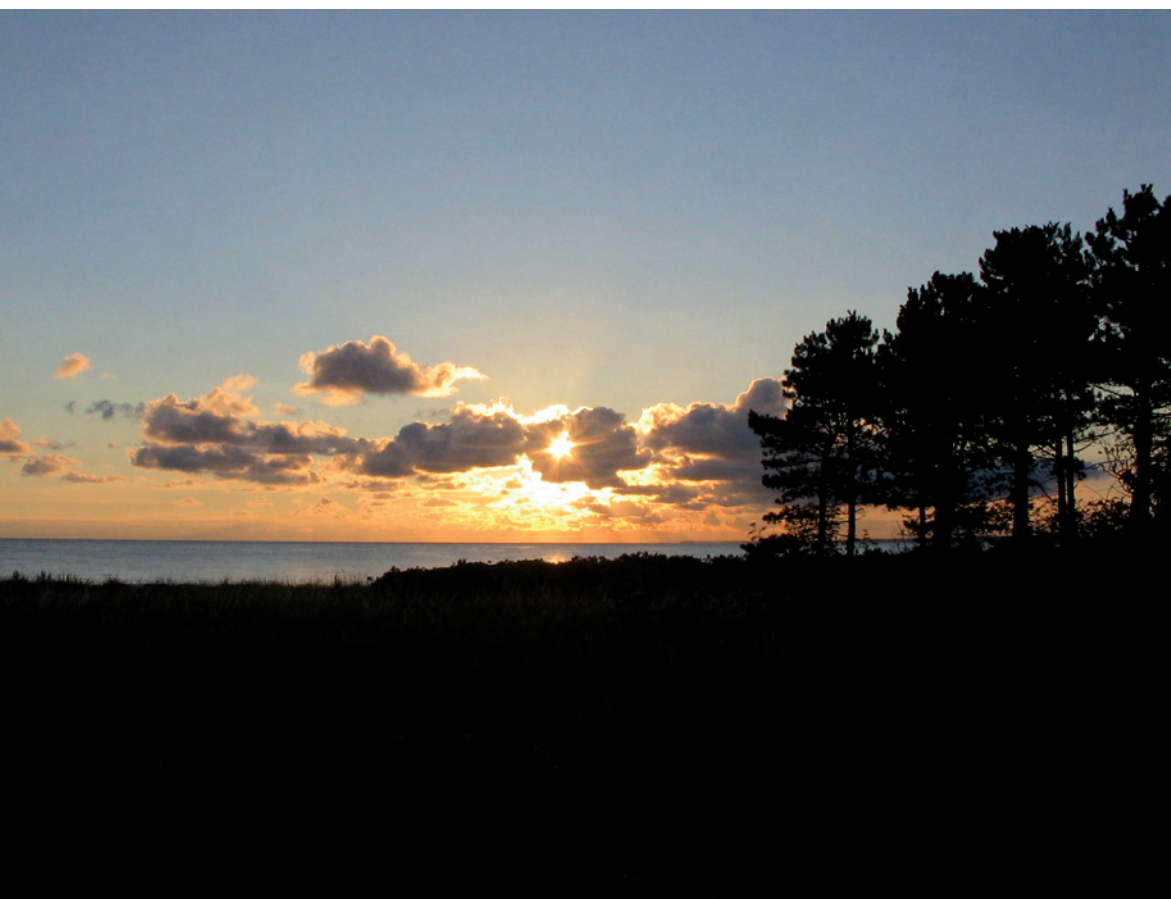

Foto: Rune Östenson

organdele kunne opbevares i krukker med opløsninger eller olier, som også hindrede bakterievækst.

Med mindre vi har visse infektions-sygdomme, f.eks. blodforgiftning, har vi kun bakterier på de ydre overflader: hud, slimhinder, fordøjelseskanalen og luftveje. Fordøjelseskanalen er også at betragte som en ydre overflade, da den som et rør går fra munden til endetarmsåbningen. I tyktarmen er der særligt mange bakterier, og ideen med balsamering er at inaktivere bakterierne og hindre dem i at formere sig og invadere de indre dele af organismen med en hurtig forrådnelse til følge. Dette problem kendes også fra fiskerkuttere langt fra land, hvor man allerede til søs må sprætte fiskene op og fjerne mave og tarm, for at de ikke skal gå i forrådnelse, inden man når i havn.

For at opnå en mumificeringsproces uden forrådnelse må bakterierne stoppes eller fjernes. Ved opgravning af lig i forbindelse med retssager i USA er det konstateret, at flere uger gamle lig undertiden kan være meget velbevarede, hvis de pågældende personer havde været i antibiotikabehandling lige før døden.

I Danmark tillader loven imidlertid ikke anvendelse af antibiotika til balsamering. Af frygt for, at der skal opstå resistente bakterier, er man meget restriktiv med brugen af antibiotika.

7. Balsamering med formalin

Formalin er en fortyndet opløsning af formaldehyd i vand. Formalin regnes normalt ikke for at være et antibiotikum, men ud fra den synsvinkel, at det stopper bakterievækst i liget, kunne man godt kalde det et meget kraftigt og bredspektret antibiotikum. Formaldehyd er et meget reaktionsdygtigt lille organisk molekyle med formlen HCHO , der har det internationale navn *meta-nal*.

Ved balsamering pumpes ca. 10 liter fortyndet formalin ind i en blodåre, for at det kan fordele sig i liget via blodkredsløbssystemet. Et lig kan derfor vanskeligt balsameres efter dissektion.

Her vil man måske indvende, at det er ukærligt at dræbe eller stoppe bakterierne med formalin. Men det er et mindre onde at stoppe opformeringen af de lavtstående bakterier på de ydre overflader end at lade myriader af højtudviklede, animalske livsenheder i de indre dele få en voldsom død ved forrådnelse.

Efter balsameringen skal liget holdes hermetisk adskilt fra omgivelserne, f.eks. i en tillodet zinkkiste eller tilsvejet solid plasticsæk. I Danmark er det dog ikke tilladt at begrave plasticsække i jorden. Selv om der er fugtighed i liget, vil en række organiske henfaldsprocesser alligevel skride frem, og efter en længere årrække vil noget saltvand skille sig ud og efterlade sig en mineraliseret mumie uden animalsk liv. Efter 20-40 år vil liget være helt mineraliseret, hvorefter det godt kan begraves. Balsamering og henstand i mausoleer er således ikke nogen hindring for, at stoffet i liget igen kan komme over i naturens kredsløb.

8. Er der ikke tale om kunstig forlængelse af liv ved balsamering?

Ved balsamering opretholdes de naturlige betingelser for et fortsat liv i liget. Der er ikke tale om kunstig forlængelse af livet for mikrovæsenerne, de undgår blot en unaturlig forkortelse af livet ved forrådnelse. De animalske livsenheder er nemlig sunde og raske, og ligesom vi mennesker helst ikke vil slås ihjel før tiden ved voldsomme katastrofer, når kloden dør, så er filosofien den, at disse mikrovæsener også gerne skulle have lov til at leve deres liv naturligt til ende.

9. Er formalin ikke meget giftigt?

Formaldehyd er et meget reaktivt organisk stof – selv i en fortyndet form som i formalin. Derfor kan det netop hindre bakteriernes indtrængen og vækst i liget. Formaldehyd er giftigt for levende organismer, organer og celler, men ikke for døde. Under celleniveau er de fleste molekyltyper helt uberørte af formaldehyd. Formaldehyd reagerer ikke med de to store stofgrupper, kulhydrater og fedtstoffer, det lægger sig næsten kun til frie aminogruupper, som bl.a. findes hist og her i proteiner. Men ved denne addition til de frie aminogruupper er der ikke tale om, at molekyler nedbrydes, splittes ad eller forbrændes, der er snarere tale om, at der laves en beskyttende hinde eller struktur. Behandling med formalin er mere skånsom end de voldsomme processer, der sker ved ligbrænding og forrådnelse, hvor stort set alle molekyler bliver "dræbt" eller destrueret ved sønderdeling til vand, kuldioxid, ammoniak, metan, svovlbrinte og andre små molekyler.

Det er forståeligt, at mange rent følelsesmæssigt reagerer stærkt mod at blive balsameret. Men alle organer og celler er allerede døde før behandlingen med formalin, og de oplever derfor ingen lidelse i den forbindelse. – Ville det mon være mere tiltalende at tænke på rådne, stinkende, ugegamlige lig end på velbevarede anatomiske præparater i formalin? – I anatomiske studiesale og zoologiske museer anvendes også sprit til opbevaring af præparaterne, men princippet er det samme, formalin og sprit virker desinficerende. – Man kunne jo spørge sig, om danskerne mon ikke ville være mere positivt indstillet over for balsamering, hvis de kom til at ligge i sprit i stedet for formalin?

10. Forholdet mellem jeget og det afsjælede legeme

Titlen på kap. 170 i *Bisættelse* er "Jegets forhold til dets afsjælede, fysiske legeme eller lig". Her skriver Martinus, at liget normalt bliver opfattet som en slags ligegyldig materie, som man bare skal skaffe sig af med. Men liget er i virkeligheden ikke et lig, for det rummer en stor kraftkoncentrering pga. de levende mikroindivider. Selv om den afdøde er helt frigjort og ved den begyndende nedbrydning oplever liget som en ydre verden, er der stadig varme følelser for den krop, som har givet den pågældende så mange oplevelser både i medgang og modgang, og i sorg og glæde. Den afdøde er derfor ikke uberørt af, hvad der sker med liget. Nogle afdøde kan ved en speciel form for clairvoyance direkte følge med i, hvad der sker med liget, men selv om de fleste afdøde ikke direkte kan følge med i, hvad der sker på det fysiske plan, kan de alle gennem mikroverdenens samlede astrale eller overfysiske liv indirekte følge enhver proces, der sker i liget. (*Bisættelse* kap. 170).

Man er således ikke færdig med sit fysiske legeme, når man dør. Der består stadig en særlig kærlighedsforbindelse eller sympatisk forbindelse mellem jeget og legemet. Ligesom ved ligbrænding vil man efter døden også opleve en skærsildspine på det åndelige plan ved at opleve sit kære legeme blive læderet eller gå i forrådnelse.

Hvis man skænker sit lig til videnskaben, må man være opmærksom på, at efter endt dissektion på hospitaler og universiteter bliver ligresterne sendt til forbrænding. Det at skænke sit lig til videnskaben er således i sidste ende ensbetydende med ligbrænding.

11. Er balsamerings med formalin fremtidens løsning?

I dag er balsamerings med formalin den bedste løsning, men i fremtiden vil man finde metoder, der bedre kan leve op til Martinus' analyser. Men den balsamerings, som i dag foretages med formalin, vil stadig stå langt over den almindelige begravelse og ligbrænding. Formalin giver mikrovesenerne i liget en stor hjælp, for uden denne balsamerings ville de gå totalt i opløsning.

Hvordan fremtidens løsning bliver, vides ikke. Måske vil man bruge en slags tarmskylning, antibiotika eller bestråling, måske en slags healing, tankekraft eller pyramidekraft. I fremtiden vil der blive forsket i det, og der vil blive lavet specielle balsameringsanstalter.

Metoder som frysning, hurtigt indtørring eller frysetørring vil på en brutal måde dræbe de animalske mikroindivider meget hurtigt, og sådanne metoder vil slet ikke komme på tale i det ny verdenssamfund her på planeten.

Martinus: "Der vil i planetarriget naturligvis slet ikke være nogen som helst lovmæssig hjemmel for ligbrænding. Ja, ikke engang balsamerings vil være tilladt. Man vil med det nøje kendskab, man da har til mikroindividerne i liget, sørge for, at de får al den naturlige hjælp og støtte, der kan gives dem her fra det materielle plan, samtidig med at man også vil vide at være i stand til at beskytte alt det levende uden for liget for forrådnelsesprocessens påvirkning. Man vil igennem hermetisk tillukkede kister fuldstændig isolere ligene fra al ydre omgivelser. Og ligesom man nu har urnehaller, således vil man i verdensriget på særlige dertil egnede bestemte pladser have mægtige kistehaller eller "fællesmausoleer", hvor kisterne, med navn og data, føres hen, indsættes og opbevares til behageligt

skue for de efterlevende, pårørende og besøgende" (*Bisættelse* kap. 198).

12. Hvilken form for bisættelse kan anbefales?

I spørgetimer efter mine foredrag er jeg ofte blevet spurgt, hvad jeg ville anbefale med hensyn til bisættelse. Først og fremmest skal man gøre det, man selv mener og føler, er rigtigt, man skal ikke gøre noget, fordi Martinus siger sådan og sådan. Men må selv tænke og træffe sine egne beslutninger. Selv om lægen siger, at man får sorte lunger af at ryge, må man selv bestemme, om man vil ryge eller ej. Martinus er ikke autoritær, han viser blot livets love og konsekvenserne af vore handlinger. Vi er helt frie til at gøre vore egne erfaringer og erkendelser. *Livets Bog* er ikke en dogmatik, men en håndbog eller en hjælp til forståelse af livet og selvstændig tænkning.

Der er normalt tre alternativer at vælge imellem: ligbrænding, begravelse og balsamerings, og hvis man spurgte mig, ville jeg ikke være i tvivl, jeg ville afgjort foretrække balsamerings med formalin, der er højt hævet over ligbrænding og almindelig begravelse.

13. Martinus' ønsker om sin egen bisættelse

Martinus sørgede for, at der blev lavet et dokument med hans bisættelsesønsker. Han ønskede at blive bisat på en måde, der så meget som muligt var i overensstemmelse med hans egne analyser. Han ønskede først og fremmest at undgå ligbrænding og begravelse. Han ville have sit legeme balsameret med formalin og anbragt i en metalkiste indesluttet i en egetræskiste. Han ønskede tillige at undgå obduktion, sektion og at blive anvendt som organdonor. Til sidst ønskede han, at kisten ikke skulle i jorden, men placeres synlig i et åbent gravsted, der gerne måtte være anlagt i

DØDSFALD

MARTINUS

født den 11. august 1890
har forladt denne verden
den 8. marts 1981

Bisættelseshøjtideligheden finder sted i
koncertsalen i Tivoli
Tietgensgade 20, København
søndag den 29. marts kl. 14.00
(Adgang fra kl. 13.30)

Der er kun adgang mod forevisning af
adgangskort, som kan bestilles på
tlf. (01) 10 51 45

Der vil ikke blive smykket med blomster, men ki-
sten dækkes med Institutets flag.
De, der kunne tænke sig at sende blomster, bedes
derfor i stedet sende et bidrag til et humanitært for-
mål.

nærheden af Villa Rosenberg i Klint ved Nykøbing Sj. (*Kosmos* nr. 13-14/1981)

Martinus ønskede ikke noget for sig selv, som han ikke ønskede for andre. Da han hele sit liv undgik persondyrkelse, forstår man, at hans ønske om at blive balsameret og anbragt i mausoleum ikke var udtryk for trang til persondyrkelse. Ved denne form for bisættelse ønskede han at vise et godt eksempel i forbindelse med kærlighed til mikrokosmos. Ligesom alle hans bøger, symboler og foredrag hørte hans balsamering og bisættelse også med til hans værk og mission som verdenslærer.

Martinus: "I intet som helst andet skriftligt materiale i verden er der åbnet en sådan adgang til studiet af "mikroindividerne" som netop i bøgerne *Den ideelle føde* og *Bisættelse*. I ingen som helst anden lære, oplysning eller videnskab er "mikroindividernes" rolle som fundament for vor egen skabeevne,

sundhed og livsglæde blevet så indgående påtalt og begrundet. I ingen som helst anden forkyndelse er disse små væseners liv og færden trådt så åbenlyst frem for os og vist så analogt med vort eget væsen, med vor egen tilværelse, vist at de ligesom vi er skabt i Guds billede efter hans lignelse" (*Bisættelse* kap. 182).

Siden 1986 har Martinus' kiste stået i et mausoleum på Frederiksberg ældre Kirkegård, Frederiksberg Alle 63-65. (se "Martinus Erindringer" og *Kosmos* nr. 4/1986).

14. Martinus' bisættelse i Tivolis Koncertsal

Ved annoncer i aviserne blev det bekendtgjort, at alle, der var interesseret, kunne deltage i Martinus' bisættelse i Tivolis Koncertsal den 29. marts 1981. Ved denne festlige højtidelighed, hvor den flagdækkede egetræskiste stod på koncertsalens scene, var der musik, oplæsning og flere taler. Det var ikke nogen sørgehøjtidelighed, det var en lysets fest præget af glæde og taknemmelighed over for denne *evighedens profet og det evige verdensbillede*. Sammen med 1400 kosmologi-interesserere venner deltog jeg selv i denne højtidelighed, og jeg følte, at den helt levede op til overskriften i *Bisættelse*, kap. 161:

"Fremtidens begravelse eller jorde-færd vil ikke blive en sørgefest, men derimod en glædes- og takkefest for livets evige beståen".

"Martinus og den ny verdensmoral", ISBN 978-87-21-03510-5, Borgens Forlag, udgivet 21. sept. 2009. Se evt. www.oletherkelsen.dk, www.scientia-intuitiva.dk og www.varldsbild.com.